
Pomázi Adél

EGYÉJSZAKÁS KALAND

*„Csak azért az egyetlen napért érdemes volt megszületnem,
amikor szeretni tudtam, és szeretnek-e, nem kérdeztem.
Csak ennyi történt teljes életemben, egyébkor szakadékba buktam.
Csak azért az egyetlen napért érdemes volt megszületnem.”
(Weöres Sándor: Üdvösség)*

Hogy ismerkedik két sündisznó? Megszúrják egymást.

– A családom – intett Félix a ház népe felé szép metszésű, francia fejével, mikor kijöttünk a nyeles telekről, amelynek a végén húsz éve be nem fejezett, de kedves, kényelmes kis ház áll. Olyan, mint egy nyaraló, amit harminc évig csinosítgatnak. Magunk mögött hagyunk a hosszú, keskeny telken egy fakószöke anyát, aki fogyatékos gyerekekkel dolgozik, egy búzaszöke, nyakigláb kamaszlányt, szabálytalan fogakkal, görkorival, térdvédővel a lábán, egy kék szemű, vörös kismacskát, aki a tenyeremben elfért, mikor megtettem, egy boldogan csóváló kutyát és a ház urát.

Béla vendégül látott minket. A pörkölt finom volt, ezer íz olvadt össze hosszú, vöröses, sűrű szaftjában, a házigazda pedig a legszellemesebb paraszt, akit ismertem. Mindig igazat mond, de másként fejezi ki magát, mint bárki, aki ugyanazt mondaná. Vág az esze, mint a bicskájá, ami nem svájci, de jól szuperált a Tiszán, az éjszakai horgászat alatt. Nem fogtunk semmit, csak jó hangulatot.

Béla fejben összeköt távoli, össze nem tartozó dolgokat, szórakoztatva ezzel önmagát és minket. Nyílt tekintete a becsületesség benyomását kelti. Félix pedig replikázik, de értik egymást valami labdázós, könnyed harmóniában.

Béla kényezteti is Félixet. Megtiszteli a figyelmével, mindennel, amije van. Kertje gyümölcsével, friss zöldséggel, étellel, itallal. Ha eszkimó lenne, a feleségét is odaadná. Félix elfogadja. Mint ami jár, úgy fogad mindent, kisherceg a faluban, mintha palást lebegne utána, szemrevételezi őt a falu népe. És én értem őket. Béla bámulja Félixet a legjobban, húsz éve. Vere-

kedtek a kocsmában, de már nem emlékszik senki, miért. Aztán másnap pecázni mentek, s azóta se hagyták abba. Félix vett itt Sólyomhegyen egy parasztházat.

Félix és Béla jó barátok. Tiszta tó, amiben megfürödhettek, így mondja el, ki neki Béla. Ránézésre furcsa barátság ez. Félix háromnyelvű tolmács az európai parlamentben, de plusz még három nyelven beszél: hollandul, angolul, németül, franciául, oroszul. Béla karbantartó a vasútnál. Félix egy hét alatt keres annyit, amiből Béla négytagú családja egész hónapban él. Ezért Béla hangsúlyosan nem kér, sőt, nem fogad el tőle semmit. Mert Félix az egyetlen, aki érti a vicceit, akivel jó pecázni, dumálni, s ha néha lejön ide, magával hozza a nagyvilág levegőjét. Nélküle Béla unná magát ebben az isten háta mögötti kis faluban. Ő tulajdonképpen egy magányos szellemóriás, akinek egyetlen méltó párja az életben Félix, a világpolgár. Szerencsére, vagy, mert Béla ehhez is elég okos, *szeretve él kis családjában*: fiával, lányával, feleségével, kutyával, macskával és a kertje felett folyton károgó varjakkal.

Félixszel kapcsolatban nem beszélhetünk boldog családról. Félix magányos, igaz, nagyvilági módra, vagyis mindig vannak körülötte emberek, vannak estek, vacsorák, találkozók, nők és kocsmák. Ezen a területen, hívjuk elégedettségnek, megnyugvásnak, Béla kenterbe veri Félixet. Messze, magasan. Félix ötvenöt éves világfi. Indonéziában született, Damaszkuszban járt általánosba, Hollandiában egyetemre, Brüsszelben dolgozik, félig él csak Magyarországon. Nem *igazán* magyar, ami használ az image-nek.

Szuperérzékeny, amit leginkább kifinomult mosolya árul el. Mintha egy csomó dolgot tudna, gondolna, érezne, amit nem fog most itt előadni, de belesűriti egy felvillanó, szája szegletén megbújó, izgalmat keltő mosolyba. Aki tudja, olvassa, aki nem, az magára vessen! Ezzel az attrakció számba menő mosollyal arra készíti az embert, engem mindenképpen, hogy állatira figyeljek, nehogy elmulasszak egyet is a hét fátyol mögé rejtett, enigmatikus jelentésből. Szellemes, de szellemével nem kérkedik. Megvillantja ragyogó elméjét néha, rövid kis tagmondatokban, de úgy tűnik, ez pusztán lezserség részéről.

Szép metszésű feje, lankásra hagyott haja őrzi még fiús báját, de már markáns férfiszépség üt át az ifjú bájon. Alkatilag vékony, izmos. Sármőr, egyedi eleganciával. Hangja öblös, mélyen zengő. Azt mondja, ha hazudik is, elhiszik neki tolmácsolás közben. Zsonglőrködik ezzel az adottságával is. Amikor halkán beszél, gyengéd erő árad belőle, lefegyverző, mint Alain Delon. Ha hangos, akkor uralkodó.

Mikor beszél, mindig ragyog a szeme, mert Félixet érdekli az élet! Örül neki, mintha csakis az ő személyes szórakoztatására teremtette volna isten ezt a szép, színes golyóbist. Szexis! Ami mindezek titkos keveréke: benne van rosszfiúsága, megfoghatatlansága, magas intelligenciája. Meg persze feleszes, finom kis gyíkhasa.

Művelt, világot látott, diplomatacsaládba született, maga is félig diplomatává vált: legalábbis elsajátított minden mozdulatot, szófordulatot, ami ezt a világot jól láthatóan elkülöníti.

Szerintem tolmácsnak lenni személyzeti kategória a kastélyban, de ő szakembernek hívja magát. Ezen kicsit polemizálunk a kocsiban. Szilárdan hajtogatja: szakember! Én is: személyzet! Na jó, legyél szakember!

Azt mondja, szórakoztatja a jövés-menés, a felvonulás, amit ezek ott Brüsszelben rendeznek. Kívülről nézi, rálát a biliárdasztalra. Lehet. De léte végső soron felolvad abban, hogy háttérrel biztosít a nagyok játékához. Ezért lenne fontos, hogy saját élete legyen. Ez tenné szabaddá. Külön világ, ahol ő az úr. Egy boldog úr. Ezért már megérné lakájt játszani öltönyben, tolmácsfülkében.

Meg is próbál teremteni egy saját világot: birtokot vesz, háromezer négyzetmétert, három házzal, valahol vidéken. Földesúr, mint Pierre Bezuhov a *Háború és béke*-ben. Persze a részleteken múlik minden. És azok nincsenek rendben. Pedig szívesen lennék Natasa mellette.

Kaptam egy butykost, ezüstszínű, lapos kis fémpalack, zsebbe való, teli pálinkával. Kiderült, hogy én kívánom egyedül azt a méregerős barackot, amit Béla *kettőnknek* hozott.

Félixnek és nekem. Ez a fogalom, *ketten*, kevesebb mint huszonnégy órája egzisztál. Beszállunk barátja háza előtt a kétszemélyes űrhajóba, amit Crossfire-nak hívnak, és autót, de úgy suhan, hogy elhagyjuk az aszfaltot, sőt a sztratoszférát is. Félix láthatatlan mozdulatokkal, lazán irányítja. Száznyolcvannal hajt ez a *Szóke Cigány*, a félig kigombolt ingében, amikor lassan megy. *Ahogy* csinálja, abban benne van minden zsenialitása, finomsága. Gyönyörködöm benne. Nem félek a repüléstől! A haláltól se félnék mellette.

Szégylem a hatást, amit gyakorol rám. Kiszállunk kávézni a benzinkútnál, ránk köszön félszegen a szürke overallban álldogáló benzinkutas. Büszkén, félvállról köszönök vissza, alig észlelhető mosollyal. Ahogy a first ladyk szoktak!

A férjem, ha hetvennel megy, halálfélelemmel kapaszkodom az ülésbe. De meg százhússzal is, ilyenkor görcsösen imádkozom a hátsó ülésen ülő lányom életéért, és a sajátoméért is. Félixnek azért van ilyen autója, hogy a

hozzám hasonló libák benedvesedjenek! Tudom, hogy túsaroknyomokkal van tele a kárpit. De a varázslat működik.

Tíz éve vette a kocsiját, össze vannak nőve. Halkan bevallja, úgy félnap két szeretkezés után, szinte a fogai közt szűrve a szavakat, rám se nézve, hogy nem azért akar árnyékban parkolni, hogy ne legyen meleg az autó, amikor visszaülünk. Hanem azért, hogy az ezüst burkolat, a fényezés, ez a kényesen csillogó vakolat, ami oly feltűnően hasonlít az ő finom, lebarnult bőrére, ne fakuljon a perzselő napsütéstől. Árt a forróság ezeknek a kényes jószágoknak!

Negyedszerre találkozunk, én, az öregedő bombázó, egygyermekes, későn szülő anya, státuszom szerint házas, ám férjemtől egy éve külön élő szentendrei anyuka, Rose, és Félix, a bájából még nem veszítő aranyifjú, aki két éve boldogtalan. Közös ismerősünk azt mondta róla, *megrögzött agglegény, egy pinabubus, de szép férfi, az tagadhatatlan*. Nagyjából ez a „kórus”, vagyis a város egybehangzó ítélete róla.

Négy találkozás alatt három találó becenevet ragasztottam rá: *halacska*, mert úgy él, mint hal a vízben, de kisiklik, ha felelősség akad. *Kacorkirály*, mert valahogy úgy úr, kedvesen-játékosan, kivagy-i-kandúrosan. *Szőke Cigány*. Mert félig kigombolva hordja az ingeit, látható mellkasának a szőrzete, de nem közönséges, pedig bárki más az volna. A feketébe keveredő ősz hajszálaim dacára a szememet legeltetem rajta. Legjobban a levágott szárú farmer rövidnadrág áll rajta, mert láttatja szép formájú, izmos lábát, amiből következtetni lehet egész izmos, sudár alakjára. Félix laza egzisztencia, öszszességében olyan, mint egy lord a kimenőjén, kujon kiadásban.

Figyel rám, reflexszerűen: a csajozáshoz ez elengedhetetlen. Soha nem enged ki- vagy beszállni a kocsiba anélkül, hogy kezét nyújtva ne segítene. Elmegy reggel a boltba tejért, elég messzire, mert elfelejtettünk venni a kávéhoz. Pedig lemondok a tejről. Egy keserű kávé ez a férfi megér nekem.

Egy teljes figyelem nézem az arcát, és kezdek rajongani érte. Fotózom a telefonommal, hogy legyen néhány képem róla, amit, ha akarok, kinyomtathatok, és bármeddig nézhetek a metálpiros kenyérpírótnak támasztva, ami van olyan jó, mint a Félix autója.

Autózunk a Tisza partján, kis falvakban. Elé gurul váratlanul háromke-rekű biciklivel egy cigány kislány, én felszisszenek, de Félix könnyedén megáll. Egy út menti ház betonlépcsőjén ülve fiatal cigány lány borsót pírál vájlingba, páréves, pucér seggű kölyke a szoknyájába kapaszkodik. Félix épp lassít, így van tíz másodpercünk összemosolyogni a lánnyal. García Lorca elégedett volna mindkettőnkkel. Lovak legelésznek bekerített birtokon,

zöld a határ, összeborulnak fölöttünk az út menti fák. A levelek között átszűrődő fény telepöttyözi előttünk az utat.

Ott jobbra azt a birtokot majdnem megvette, meséli, abban a sarki kocsmában pedig kis híján halálra verték egy barátját. Az a régi disco arról nevezetes, hogy oda járt csajozni mindkettőnk kedvenc Bálintja. Érdekes váltás lehetett a belvárosi zsidó úrinők után, melázok félhangosan. Félix mosolyog.

Sok a közös ismerősünk, ugyanazokra a helyekre jártunk fénykorunkban, ugyanazokat a történeteket meséljük, kicsit máshonnét nézve, sőt, ott lakik, ahol dolgoztam fél évig. Nem létezik, hogy nem láttuk egymást! Emlékszik egy mogyorószínű perzsabundás, hosszú fekete hajú lányra. Azt mondja, ez a kép „megvan” neki. Az én tekintetem viszont biztosan átsiklott az olyan ficsúrokon, mint amilyen ő volt.

Tud a közelben egy kávézót, ami bárhol lehetne Budán vagy egy síparadicsomban vagy egy francia erdő szélén. Óriási adag minden étel, a felszolgálók lelkesek. Az emberek hangosak, az asztaltársaságok nagyok, a rántotta négy tojásból készül, egy adag virsli két párból áll, a jeges kávéhoz pedig három gombóc fagyaltot adnak. Túlzás ez a mi diétás ízlésünknek, de élvezzük a bőség látványát. Elfogyasztani persze eszünk ágában sincs.

Bordó ponyva borul fölénk, enyhén átszínezve Félix vonásait. Melegebb árnyalatú amúgy is melegbarna bőre. Meghitt a háttér, mintha szoba ölelne körül. Pedig a terasz zsúfolt, sőt, egy örült kinéz minket, mert *szépek vagyunk*, és packázni próbál velünk. Mindhiába.

Kócos, félhosszú, barna hajam olyan, mintha most bújtam volna ki az ágyból. Fehér, vékony csíkos overall van rajtam, spagettipántokkal. Kissé rugalmas anyaga rásimul alma melleimre, karcsú derekamra, kiszélesedő csípőmre, a nadrág szárai viszont lazán lebegnek bokám körül. Félix azt mondja, ez a kedvence rajtam. Ő nyitott ingben van, levágott szárú farmer rövidnadrággal. Jobban hasonlít, mint valaha arra a francia színészre, aki az *Anthony Zimmer* című filmben Sophie Marceau mellett a férfi főszerepet játssza.

Ülünk Bélánál a lócán, várunk a vaddisznópörköltre, közben puszilgatom Félix vállát. Legszívesebben elcsócsálnám... De nem merem. Még nem tartunk itt. Gondosan társalgok tehát ezekkel a gondolatokkal a fejemben... *Én is hiszek a szeretet gyógyító erejében, csak ebben hiszek*, válaszolom őszintén háziasszonyunknak. Az egész család segít neki néha a munkájában, sütnék óriás pizzát, zenét szolgáltatnak, hogy a gyerekek táncolhassanak. Korán halnak meg. Amíg élnek, örülhessenek.

Béla karbantartóként jól keres. Van egy céges kisbusza, azzal elszáguld, ha meghibásodik egy vonat, váltó, jelzőlámpa, akárhová. Nélkülözhetetlen a maga módján.

Félix portáján egy parasztház áll. Ütött-kopott, repedezett, élt szebb napokat is. Azért jöttem, hogy jól szemügyre vegyem, lenne-e kedvem itt élni a lányommal egy évig. Nem lenne. A szobája a pajtában van. Ott szeretkeztünk. A bogaras és használt ágyneműben, koromsötétben, úgy, hogy még nem ért véget teljesen a ciklusom. Mindez nem vall rám. Mégis, másodpercek alatt elélvezek, mert ez a pasi a pusztá lényével felizgat.

Aludni nem tudtam mellette, a fent említett körülmények, ahogy kijózanodtam, már zavartak. Némi forgolódás után olajra lépek, és a nagyházban kötök ki, na hol, hát az anyja ágyában. Mama hálóinge a párna alatt. Átrakom a fotelbe. A komód tetején találok gyertyát. Meggyújtom őket, a nagycsillár mellé, nem tudom, miért, talán a bogarak ellen. Vagy a szellemek. Nézem a kivilágított szobát, aludni úgyse tudok. Itt ismerős minden!

Abban a szekrényben kell legyen tiszta ágynemű. Kinyitom. Összehajtogatva, halmokban hevernek a ruhák, jobbra fent tiszta lepedő, párnahuzat, paplan. A darabok nem illenek ugyan össze, mármint nem egyformák, de összetaláltatom. Mintha a saját szekrényemet látnám.

Félix panaszkodik reggel, hogy alig aludt, ami nem igaz. Én aludtam alig. Mondom is neki, hogy átaludta az éjszakát, velem ellentétben, aki alig három órát szundítottam. Mióta megcsókolt a Dunánál, nem megy az alvás. Félix hiszi, hogy ő rossz alvó, s ez a boldogtalanságtól van, az meg a magánélettől. Járt szakembernél is, kapott gyógyszert az álmatlanságra.

Az öregedés, a fiam, a nőm meg a politika kikészítettek – mondja hangsúly nélkül. Ha belegondolok, ebből áll az egész élet. Nézem, ahogy pakol. Hullámos hajába ősz szálak keverednek. Századszorra panaszolja, hogy újra el kell mosogatnia mindent, mert kint felejtette a tiszta edényeket, és ráesett a poros, tisztai eső. Egyik pillanatról a másikra nem őt látom pakolni, hanem az apját! Pedig nem ismerem. Világos, hogy őrá hasonlít most, kísértetiesen. Ráugrott tíz-húsz év, és valami bizonytalanság, teszetoszaság, ami a magány és az öregség szívszorító keveréke. Elhessentem a látomást. Jobban esik üdének látni őt, és hinni, hogy *előtte az élet*.

Volt az a spanyol nő, meséli tovább, aki odavolt érte, annyira, hogy akarta a kacorkirályt. Ő engedett. De mivel engedett, és nem ő akarta a nőt, ezért sohasem érezte igazán fontosnak. Azt mondja, olyan volt mellette, mint valami herceg. Elfogadta, ez csak természetes. Rém kellemetlen volt, mikor jött a nő elvált férje a gyerekekért, ő meg, mint valami here, köntösben jöttment a lakásban. Szegény férj! Mivel ezt a szegény férjügyet vagy négyszer meséli el, arra a következtetésre jutok, hogy él benne valamiféle szolidaritás a férjek iránt.

Bejött a nőm a tulajnak, mondja, vagyis legyőzte őt, hisz a nő mellette állt. De ez nem volt elég. Kiemelte a piásüveget a pult mögül, és futottak. Kicsit lett volna csak megverve, de utánament a szekrény-embernek, mikor az már hagyta volna a francba, és tovább hergelte. Így tört el életében először az orra. A második eset tíz évvel később történt. Az orvos kiemelte, majd visszatette az orrát. Kissé pszichedelikus élmény volt, meséli, és én elhiszem.

Ez a nő lesz gyermeke anyja később. Szerelmes voltál belé?, kérdem. *Persze, amíg terhes nem lett!* A hideg kávé elakad a torkomon, egy hangos „jaj!” kiáltást így sikerül köhögésbe fojtanom. Csóválom a fejem, amikor magamhoz térek, biggyesztgetem az ajkamat. Azt mondja, vegyél le minden sztoriból tíz évet, annyira voltam érett. Diagnózisa pontosnak tűnik.

Hároméves volt a fia, mikor elhagyta őket. Addig bírta. Most viszont a birtokot, amit venni készül, családi birtoknak szánja. Már ha jól rakom össze a mozaikot. Fia anyja fogja vinni lent az RBNB-üzletet, Félix meg lejár hozzá, mint valami hazalátogató földesúr, amikor éppen jólesik neki, és a fiuk kettejükhez jön haza.

A birtokos történet pikantériája, hogy a férjem kívülről-belülről ismeri, a faluval együtt. A népi építészet elismert szakértőjeként, tíz éve őt kérték fel arra, hogy mérje fel a falu összes házát. Így amikor a Félixszel való kapcsolatomban hajnalán, baráti alapon elmesélem, hogy megismerkedtem valakivel, aki birtokot vesz itt és ott, ő fejből sorolja a birtokon lévő összes ház paramétereit, sokkal akkurátusabban, mint ahogy a birtokra aspiráló báró egyáltalán elgondolni bír egy házat.

Nincs szigetelve! Mindössze kilenc centi sár van a tető és a kék ég között. A fűtés legpraktikusabb megoldása, ha ipari árammal... Nézze meg az istállónál, hogy van-e, mert a takarmány darálásához valószínűleg azt használták. Mindenki mindenkiről tud, nincs mit titkolni.

Arra, hogy kilenc centi sár van a kék ég és a földem között, Félix azt válaszolja messengeren, hogy ijesztően okos vagyok, és boszorkányos, hogy mindent tudok a birtokról. Hiába mentegetőzöm, hogy a férjem tud mindent. Azt válaszolja, akkor is. Ez boszorkányos! A fekete tyúkajaimra is ezt mondja, mikor elmesélem, hogy tartottam néhányat hobbiból. Holott a férjem választotta az óriási, fekete tyúkokat. Én fehér, törpe tyúkot akartam, kis fehér tojásokkal.

Megkapó hasonlóság van az életformáink között: fia anyjával úgy rendezte be az életét, hogy akkor is van nő körülötte, ha épp nincs nője. Ugyanazt csinálom az urammal. Vele családozom, nyaralgotok, főzünk, étterembe járunk, vásárolunk, hármásban vagyunk, piknikezünk az erdőben, jó minden. Csak szex nincs.

Utolsó szerelmi bánatomat férjem vállán sírtam ki, aki válaszként elvitt feledni a tengerre. Olyan jól sikerült az út, hogy vissza akarunk menni.

Szóval vannak férfiak körülöttem, mindig így volt, gondolom, így is lesz, ilyen-olyan szerepben. Például itt van az új bérlőm, akit Gyuszinak hívnak, orvos, diplomata, de elsősorban katona, mellesleg kém. Félix látta egyszer, és megjegyezte: nem tetszik ez a Gyuszi nekem. Nem csoda. Két méter magas, fél vállán elfér a világ, a szeme kék, és vele nevetek a legnagyobbakat. De úgy, hogy eldőlk a kanapén, lábaim az ég felé kalimpálnak, fáj a hasam a röhögéstől, de nem bírom abbahagyni. Gyuszi humora sziporkázó, egyedi és összehasonlíthatatlan. Tett is egy megjegyzést Félixre. Úgy látszik, hatással voltak egymásra, pedig csak összefutottak a kapumban.

– Nem lennék vele egy lövészárókban! – mondja, miközben mélyen néz a szemembe, kéken, és olyasféleképpen, mintha nekem se kéne egy lövészárókban lennem vele.

– Mi bajod vele? Nem ismered – mondom.

– Nem bízom benne! És te az én falkámhoz tartozol, ő meg nem!

Ahhoz képest, hogy a pinyóban csövezik nálam, az öntudata dicséretesen egészséges. Falkavezér, és ezt szeretem benne!

Szóval akkor jött rá a Kisherceg, hogy a spanyol nő mégiscsak fontos, amikor a csaj elhagyta. Ráébredt hirtelen, hogy ha tökéletesen boldog nem is volt vele, de kerete volt az életnek, kiszámítható, és alapjában véve kellemes. Elvehettem volna feleségül, mondja. De hát sosem voltál nő, válaszolom meglepődve. Ami késik, nem múlik. Az ember változik! Hm. Perspektívikusan hangzik, de házas vagyok, így engem nem érinthet.

Két napra tettem szabaddá magam. Hét év óta most van először ennyi kimenőm. Szabaddá tettem magam, mert megcsókolt a Duna-parton. Azután történt, hogy lent az öbölben néztük a vizet meg a körülöttünk játszó gyerekeket, és ő arról mesélt, hogy szeret úszkálni, mire halacsksának neveztem, ő meg tűzsárcánynak engem.

Nem tetszik a dolog, mert a víz az úr, tudjuk jól, ráadásul kioltja a tüzet.

Egy kisgyerek odajött hozzánk, miközben csókolóztunk, hogy ő tudja, hol a lányom, akinek a keresésére indultunk elvileg, de a mamája elhessegette: ne zavard őket! Az öböl közepén gyökerezünk a homokba, így inkább mi zavarunk másokat. Egymás után kétszer csókolt meg. Mikor visszaérünk a kidőlt fűzfához, rásimulok a hátára. Ő megszorítja a kezem, finoman nekem dől, érzem a súlyát. Megtámasztom, és olyasmit érzek, hogy így kéne leélni az életet. Ebből a perspektívából minden rendben. Erősek vagyunk ketten.

Attól a mozdulattól helyére billent a világegyetem. Ott vagyok, ahol lennem kell. Maja, a lányom odakiált nekünk a kidőlt fűzfa zöld lombjai közül: akartok egy fotót? Akkor döntöttem el, hogy ráérek. Félix viszont megijed attól, hogy ilyen sok időt szánok rá. Két teljes nap! Úristen! De tudja, hogy az esélyét értékelnie kell, és kedvesen megköszöni. Bevallja ugyanakkor, hogy az elmúlt két évben két óránál többet nem töltött egyszerre nővel. Ki tudja, talán igaz. Bár szerintem elképzelhetetlen.

Napozok a kertben, alig van rajtam ruha, nézem a fűből a ház tetejét. Nád a házam teteje, teteje. Ő sziesztázik a pajtában. Nehéz megállnom, hogy ne menjek utána... De inkább nézem a tetőt, a felhőket, és a helyzetemet mérlegelem.

Három óra alvás után becsusszantam mellé az ágyba, simogatni kezdtem a hasát... persze hogy rám fordult. Nem tartunk még ott, hogy az ilyesmit félúton abbahagyjuk, abban a kellemes tudatban, hogy jó lesz folytatni később, befejezni pedig ráér éjjel. Nem tartunk itt. Tartott itt valaha? Tudja a vágy elnyújtott örömét beosztani huszonnégy órára?

Reggel, kávé mellett olvasom a *Holdpalotát*. Azt mondja, az anyja ugyanazt csinálta, kávé és könyv egész délelőtt. Hozzáteszi, hogy a férfiaknak az olyan nők tetszenek, akik hasonlítanak valamennyire az anyjukra. Amúgy a könyv a kezemben az anyjára, aki arra kérte, hogy olvassa el, mert neki is ez az egyik kedvence. Arról szól, hogyan tesz tönkre két ember egy szerelmet. Láthatóan egyikük sem tehet róla, azért nem, mert olyanok, amilyenek. Pedig a kirakós összes darabja ott hever az asztalon, de nem áll össze a kép, a vég pedig szinte csak a véletlenül múlik. Ez a legdurvább.

Utólag azt gondolom, hogy nem kellett volna az ördögöt a tiszai parasztház falára festeni. Minden megidézett történetünk a romlásról szólt, arról, hogy veszett el az, ami szép lehetett volna.

Ha leszakad, hadd szakadjon, sárga lábú cinege, cinege...

Azt kitalálta okosan, hogy második esténket töltsük a városban: elviszlek vacsizni meg konyakozni, mondja. Úgy hangzik, hogy a helyszín Budapest. De mikor fél nap múlva megkérdezem, hogy hol vacsorázunk majd, egy szentendre hajót nevez meg. O-ho-ho-hó! Megváltozott a helyszín. Hogy ne hozzá kelljen felmenni utána. Hogy leléphessen bármikor tőlem...

Három szexparti huszonnégy óra alatt: érdeklődése átmenetileg lanyhult irányomban.

Fiatalabb korában együtt hált nők garmadájaival, mondja, bedőlt bárki mellé, majd kidőlt rövidesen. Ha arra ébredt, hogy zavarja a nő az ágyban, elment sétálni az éjszakába. De ma már kérdés az együtt alvás.

Én azzal alszom, akit szeretek. Mellette nem aludtam. De mintha megjött volna a kedvem.

Mégis, ott a fűben heverve, úgy döntök, hogy kiszállok ebből a történetből. Nem enged be a házába, az életébe! Eszébe se jut, hogy izgatottan, friss ágyneműt húzva hívjon fel magához... Akkor nem csinállok több fotót rólad! Nem bújok mélyebbre a tekintetedbe! Nem érdekel a szépséged, a könnyedséged, az életszereteted, a levágott szárú farmered sem érdekel!

Türelmem veszítem ezen a ponton a tiszai szúnyogokkal szemben. Elviselhetetlenül fájnak a csipések, ráadásul rossz helyen találtak meg, a két combom közt, egész fenn. Sürgetni kezdem a távozást.

Nagyot lubickolt délután, átúszták Bélával a Tiszát. Jól úsznak, szemben az árral. Nem akartam csodálni, hogy úszkál az én ezüsthálacskám, elfordultam hát, hogy női beszélgetést imitáljak táskaszínekről a Béla feleségével. Fél szemem mégis rajta. Kijön a vízből, és panaszkodik, hogy „nem is néztétek hősies férfiteljesítményünket?” Bocs, kagylót gyűjtöttünk, viszem a gyerekeknek, felelem, ami igaz, félig legalább.

Pár perc múlva némán a kezembe nyom egy szép kagylót, sötét színű, nagy, és megvan mindkét fele. Ízig-vérig úr, nem csak úgy tesz.

Elpakolunk, ahogy tudunk a házban mindent. A mosogatást végül nem csinálta meg, de másfél napig készült rá boldogtalanul. Elosztjuk a meg nem főzött spagetti alapanyagait. Annyira szerettem volna, ha főz nekem. Főzni akart. Az ő ötlete volt. De így jött ki a lépés. Indulásra készen állunk, amikor kérek egy szivarkányi időt tőle. Eregetem a füstöt magam elé a teraszon, és tudom, hogy pár óra múlva, mikor kiszállok a kocsijából, nem akarom látni többet. De tulajdonképpen örülök, hogy van még néhány órámmellette.

Alkonyodik, ahogy autózunk visszafelé. Túl gyorsan érünk Budapestre, túl gyors az autód, Félix. Kérni szeretném, hogy menjünk mégis konyakozni. Konyakozni még nem vittek soha! Volt vacsi, buli, színház, fogadás, party, balett, opera, kiskocsmá, azt hittem, minden volt!

Ezúttal azonban nem gondolja meg magát, pedig szokása, így én szólok meg.

– Édes, ma inkább kialudnám magam.

Vagyis nem kérek a szentendrei vacsorából, ami számomra egyet jelent azzal, hogy biztosítja maga számára a menekülőutat. Ha menekülni akar, menjen! Kedvességem szemernyit sem változik az út hátralévő részén, de érzi, mi történik bennem, és elkezd vicces-kedvesen ilyeneket mondani:

– De találkozunk még! Semmi szakítás! Vacsorázzunk együtt!

– Mikor?

– Csütörtök este jövök haza, pénteken?!

Hallgatok. Pénteken Piránban leszek. Férjemmel, gyerekekkel. De nem Piránban akarok lenni, hanem vele! Egyelőre azonban ezt magamnak se vallom be. Hallgatok mélyen. Nézem, melyik sávon hajt át egyik városból a másikba. Macskákról beszélgetünk. Egy fehér macska miatt találkoztunk, illetve kettő miatt. Az egyik az ő háttérképe a FB-on, a másik az én ágyamban alszik. Macskásak vagyunk.

– De te vállalod is! – mondja. Utalva ezzel arra, hogy három macskával élek.

– Ez köztünk a különbség.

– Ne haragudj, nem akartam éles lenni!

– Az életformád, a kétlakiság miatt nem lehet macskád – mentegeitem.

– Az életforma viszont személyiség – jön a pontos válasz.

– Halacska pikkelye sérülékeny, ezért nem bocsátkozok kötelékbe?

– Van benne igazság. Gyenge vagyok! A félelemtől is félek!

– A felelősségtől?

– Igen! Az leház! Óvatos vagyok!

Ezért vagy egyedül. A kapcsolat – döntés. Nekem azt jelenti, hogy nem kell minden alkalommal előlről kezdeni mindent. Birodalmat lehet berendezni kettesben. Le lehetne mondani a nyaralást, a vírus miatt akár az utolsó napig. De a kislányom hetek óta várja a tengert. A tenger jó. Ez most hogy legyen? Sehogy! A lakásába se enged be! Kiszállok, és *nem veszem fel többet a telefont!* Így zárom a vitát a jobb és bal agyféltekém között. Kiszállok az éjszakai utcán a házam előtt a kocsijából. Kíségít, ahogy mindig, kezét nyújtva, majd megszólal.

– *Ha nem veszed fel a telefont,* itt fogok dudálni és kiabálni a ház előtt egész éjszaka: Rooose! Azt ígérted, hogy sushit rendelünk!

Tétova mosollyal válunk el, jólnevelten. Amint leteszem a kis bőröndöm a konyhaajtóban, a kurva könnyek kibuggyannak. Később is. Ébredéskor a legdurvább.

Mélyebbre ment az új kenyér ünnepe, mint terveztem. Azt is ekkor veszem észre, hogy elhagyott nőnek érzem magam. Holott én mondtam nemet. Ha hozzá nem mehetünk, hozzám sem! Hú, jó messzire jutottam az arányérzéskemmel. Lefekszem, múltjon el gyorsan ez a kurva szabad nap! Ekkor jön egy üzenet:

„Hülye ötlet volt ez a külön alvás, nem? Jóccakát!”

„De igen, nagyon hülye ötlet volt!” – válaszolom tiszta szívemből, gyorsan.

Egy napba így is beletelt, míg beláttam, hogy nem tudok kiszállni a történetből. Talán nem is kell. Végtére is, nem történt semmi végzetes! Elmaradt egy vacsora. Ettől még bármi megtörténhet.

Hogy benne mi történt, nem tudom, de felhívott másnap este hét órakor, nagyon kedvesen, hogy terve van velem, jó sok! Lelkesen sorolja őket, amivel boldoggá tesz. Menjünk el nyaralni, menjünk Marrakeshbe meg Piranba, az én kedvemért! De előtte kísérjem el Brüsszelbe, már most, két nap múlva.

Azt nem lehet, vallom be kényszeredetten: lefoglalt nyaralás vár Piranban, de ami nagyobb baj, a gyerek hetek óta várja a tengert, részletesen eltervezve, hogyan tanul meg úszni végre a sós habokban... Igen, a férjemmel megyek, bár nincs kedvem!

Sebaj, válaszolja, ez a család, legalább nem kell féltékenykedjek valami új lovag miatt, ez rendben van, és majd írunk egymásnak, meg küldjek képeket a helyekről, ahová együtt megyünk majd vissza, nézzem ki a jó kocsmákat! Menjünk a születésnapomon, pár hét múlva, lelkesedem, és ugye küldhet ő is Brüsszélről fotókat, lelkesedik ő is, és meg akar ott mutatni mindent, ami ugye, tudom, hogy unalmas nélkülem. Mert Brüsszelben őt semmi és senki nem várja!

Nem veszem komolyan, hogy Piranban kis fészket vesz nekünk, de nagyon jólesik, hogy eszébe jut egyáltalán. Szinonimája ez annak, hogy *bármi megtörténhet! A te álmod az én álmom lehet, és ezzel tökéletesen boldoggá tesz. A pirani kis ház ehhez képest bagatell.*

Még háromszor engedélyt kér rá, hogy Brüsszélből fotókat küldjön, mintegy ízelítőül a helyekről, ahová elvisz majd. Persze, persze, válaszolom, küldj csak. Váratlanul randit beszélünk meg másnapra, vasárnap délelőttre. Kényes időpont, de látni akarjuk egymást. Abban maradunk, hogy reggel kilenckor felhív, és iszunk egy kávét valahol.

Az esti telefon előtt annyira nem hittem, látom-e még az életben, hogy uborkasalátába fojtottam a bánatomat, fokhagymás uborkasalátába, amit paprikás krumplihoz készítettem. Na most. Legalább negyvennyolc óra, míg eltűnik a fokhagyma szaga! Mi pedig tizenkét óra múlva találkozunk. Ádáz küzdelembe kezdtem, igazán mindent, de mindent elkövetve, ami emberileg lehetséges, hogy a fokhagyma illata ne űzze el tőlem Félixet. Kávészemet rágtam, petrezselymet, zellerszárat! Kitaláltam közben, milyen ruhában menjek, az időjárásnak és az alkalomnak is megfelelően. Piros ing, sötét nadrág a választás, piros túsarkúval.

Mikor minden részlet a helyén, várom reggel kilenckor a telefont, de nem hív! Idegességemben elindultam kocsival boltba, hogy csokit vegyek, és fel-

hívtam az autóból a barátnőmet, hogy elsíriam neki a csapást: nem hív a pasi. Míg a barátnőm vigasztal, vagy húsz percen át, Félix hív, de nem jelzi ki a mobil. Mikor befejeztük, akkor vettem csak észre a nem fogadott hívást. Visszahívom.

Ő kissé sértődött hangon mondja a vonal túloldalán, hogy hát hívtalak, de te foglalt voltál, és úgy, de úgy elment az idő! Ajaj, rezeg a lécz, ez mindjárt lemondja!

Nem baj, édes, most viszont itt vagyok, gyere, igyuk meg azt a feketét! Kijön végül, pedig alig maradt időnk, jó, ha háromnegyed óránk lesz.

Ezután jön még a „mikor ér ide, hol parkoljunk, hova ülünk be” para. Felhív, hogy van a kocsija mögött hely, parkoljak át. Leállítom a tizenöt éves Ignisem motorját. Mielőtt kinyitnám az ajtót, Félix már tárja, és a kezét nyújtja, hogy segítsen kiszállni. Annyi grácia és időtlen báj van ebben a mozdulatban... Annyi könnyedség, melegség. *Egy herceg bánik így a hercegnőjével.*

Kedvesen és szabályosan társalgunk a kávé mellett. Óvatosan, mintha tojáson lépdelnénk: nem törhet el egy sem! Mindent, de mindent elkövet, hogy jó legyen nekem. Szabályosan udvarol.

– Jól vezetsz, figyeltem ám!

Viszonozza a bókot, amit két napja kapott tőlem. Dicséri a ruhámat, négy-szer, nagyon jól nézel ki, mondogatja, közben mentegetőzve rángatja magán drapp vászonzakója gallérját, ami alá most sem vett fel semmit... szexis...

– Mindig ez van rajtam, majd felöltözöm ám egyszer rendesen neked.

Hiú vagy, akárcsak én. Pontosan tudod, mi áll jól rajtad, ahogy én. Nem véletlen a zakód, ahogy rajtam sem a mellben feszülő piros ing. Édes. Hasonlítunk, és nemcsak a fehér macskák iránti vonzalmunkban! Az csak eszenciája számtalan szimmetriánknak.

– Kicsit más vagy! – folytatja. – Egy kicsit mindig más vagy! Hogy csinálod?! Mint egy ékkő! Ha máshol csiszolod, másként ragyog.

Mutatja is, hogy egy kis ékkövet tart két ujja között, amit nézeget, jobbra-balra forgatva, élénken grimaszol kifejező majomarcával, végül hozzát teszi.

– Nem úgy, mint egy kavics – mondja ajkát lebiggyesztve.

Zöldes fényben ragyog a szeme, olvad a mosolya, visszarágyogok rá. Közben átsuhan egy cikk emléke: holland gyémántkereskedő nyilatkozta, hogy a sérült kövek a legértékesebbek, mert *egyediek*, másként törik a fény rajtuk. Elmeséli, hogy nem mert pont kilenckor hívni, kivárt, hogy ne zavaron, pedig azt tervezte, hogy hoz cukrászsütit, és azzal állít be, hogy kávézzunk nálam. Sőt, egy barátja ajánlott is egy jó cukrászdát a Komjádínál. De közben eltelt az idő.

- Úgy volt, hogy kilenckor hívsz. Vártam.
- Rosszul emlékeztem, ezt nagyon sajnálom!
- Nem baj. Legyen a mérleg egy kedves ötlet, jó?

Pedig a mérleg egy elmaradt szeretkezés. Biztos, hogy róla ettem volna le a tejszínhabot...

Fintorog, pipa magára. Talán a tejszínhabra gondol ő is. De én meg vagyok hatva, mert látom az elmaradt reggeliből és abból, hogy a barátjával beszélt róla, milyen fontos neki is ez az egész. A reggeli ehhez képest csak hab lett volna a tortán. Mesél a munkájáról, hogy tolmácsokat vizsgáztat, szakmai oldalról ő dönti el, hogy ki kapja meg a hön áhított állást. Kiveszük a témát, részletesen elmond mindent. Minden tetszik: amit mond, ahogy mondja, ahogy néz, ahogy mosolyog, ahogy mozdul, és az is, hogy egy kicsit zavarban van. Érezhető a kávé tétje: *tetszeni akar*. De kemény magával, kritikus. Ez csak rá jellemző. Meg rám.

Nézem, hallgatom. Nem tudok jobbat. Menjünk már szobára! De nem, csak megölel. Szexelt előző este?! Más esetben ezt gondolnám. De... mint ha ezzel is azt mondaná, hogy nemcsak arra kellesz. Mindenre!

Mesél tovább: az apja, az apja háza, az apja naplója meg az apja női...

– Apám, ezzel a három nővel! – grimaszol, hogy ez már neki is sok.

– Csak ne reprodukáld – válaszolom halkán. Elgondolkodva felnevet, lassan, röviden.

– Anyámat mindig el akarta venni újra.

Kirajzolódik lassan egy csajozós apa képe, aki mindig mindent megengedett magának, amihez kedve volt. Aki nem tűrte, hogy korlátozzák. A saját kis játékai fontosabbak voltak, mint a fia. Egy apa, aki hiányt hagyott maga után egész életében, mindenki. Annyira azért jelen volt, hogy a hiánya fennmaradjon. Az imádott apa, még a házat sem a fiára hagyja, pedig Félix vágyik rá! A második feleségé lesz, azé, amelyik szóba sem áll vele a legújabb barátnő miatt. Fáj apám árulása! – vallja be Félix.

Ami a mamát illeti, kétszer házasodott újra Félix apja után, kétszer hozott mostohát a házba. Az elsővel jól kijött Félix, a másodikat nem szívlelte. Három apa, hat komoly, őt is érintő kapcsolat a szülők életében. Mára egyikből sem maradt semmi: apja, anyja egyedül él, igaz, az apjának nyolcvanévesen is van barátnője. Csoda-e, hogy nem könnyen vállal felelősséget? Sem nőért, sem gyermekért. Cserébe magányos. Családra vágyott, miközben mindig menekült előle. Ez a kettősség mára kínzó lehet. Egyszerűen *nem tudja, hogyan kell boldog családban élni*. Nem látott olyat. Pedig csinálhatná lazán, nem ortodox módon, mellettem. Unortodoxok vagyunk mind-

ketten. Bár. Ahogy Pierre és Natasa... Két szabálytalan életút, néha összeolvadhat szabályos boldogsággá. Ez a *kegyelem*. A matematikában is létező összefüggés: két mínusz, az egy plusz.

Engem most akar. Megérezte, hogy alkalmasak vagyunk arra a magas feszültségű játékra, ami feltüzel, izgalomban tart, feltölt... ugyanakkor megnyugtat és erőt ad. Ennek ígérete csillog mindkettőnk szemében. Erről szólnak a félrecsúszó gesztusok, az elmaradt reggeli, a suta mondatok a telefonban... Akarjuk egymást.

Hétfőn este autóval indul vissza Brüsszelbe. Tompán tudom, érzem, hogy mellette lenne a helyem, de *elhessegettem a motoszkáló rossz érzést magamtól*, azzal a praktikus megfontolással, hebehurgya hittel, hogy minden rendben lesz.

Felhív a sztrádáról még a határ innenső oldalán.

– Délután lefeküdtem pihenni, de nem volt jó. Olyan mély szomorúság fogott el, hogy megijedtem. Nem tudok mit kezdeni ezzel az egésszel. Azt okoskodtam ki végül, hogy kiveszek egy hét szabit a jövő héten. De nem tudom, sikerül-e.

– De jó lenne! Nem jókor utazol el. Rossz az időzítés. Mire megjövök, vissza kell menned. Két hétig nem látlak, az túl sok! Ki tudja, hogy a vírus miatt haza tudsz-e jönni egyáltalán?!

– Ja, azt megoldom! Ha kell, otthagytok mindent! Ha meg karantén lesz, vennénk sok kaját meg nektek jégkrémet, és elvonulnánk.

– Mért pont jégkrémet?

– Mert szeretitek.

Ezzel kibírhatóvá minősítettem az előttem tornyosuló nyaralást. Hogy a tehetetlen várakozás ne nyírjon ki, megszállottan takarítani kezdem a lakást, hogy amikor megjövök, a tiszta szőnyegen szeretkezhessek vele. Este nyolcra ragyog a lakás, cserébe hullafáradt vagyok, izomlázam van, és még hozzá se fogtam a csomagoláshoz, pedig pár óra múlva indulni kell.

Hajnali háromkor a férjem felébreszt, óvatosan. Le is megy rögtön a konyhába kávé főzni, mint aki fél, hogy baj lesz, ha marad. Lekászálódok, mert érzem a kávé illatát. De mikor óvatosan kikukucskálok szemhéjam alól, és meglátom férjem bárgyú mosolyát, rosszullet fog el, és visszamenekülök az emeletre, be az ágyba, ahol a kislányom édesdeden szunyókál. Kitör belőlem a sírás, visszafojthatatlanul. Nem megyek sehova! Sehová, soha, soha többé ezzel az emberrel! Nem tudok elmenni! Belepesztulok, hogy nem Brüsszelben vagyok a hamiskártyás szerelmemmel! Nem akarok a jóságos férjemmel nyaralni! Utálok!

Tíz perc halk zokogás után összeszedtem magam, visszamentem a konyhába, felhörpintettem hideg, kijózanító kávémát, bocsánatot kértem „fáradtságomért”, és fegyelmezetten végigcsináltam az indulást. Csak az útlevelet hagytam otthon. Visszafordulunk érte a város széléről. A férjem türelmének ez meg se kottyant.

A Retró rádió ezen a hajnalon kizárólag szerelmes dalokat ad, hallgatom, kifelé fordulva a kocsiból törölgetem a könnyeim a napszemüveg alatt. Mire leérünk a tengerhez, csitul szívemben a fájdalom, de a migrén nem enged. Mikor engedne, a hullámverés hosszú hallgatása után, ráébredek, hogy nem három éjszakára jöttünk, hanem négyre. Az öt teljes nap. Újabb összeomlás: a férjem kifizette már a számlát. Ha előtte rájövök, kihátráltam volna a negyedik éjszakából, és hazaértünk volna szombat este. Egy teljes napig lehettünk volna Félixszel egy országban.

Depresszióba taszít az előttem tornyosuló öt nap: kibírhatatlan, túlélhetetlen! Ezzel egy időben vérezni kezdtem. Szabálytalanul, cikluson kívül, szinte folyamatosan fájó hassal, annyira erősen, hogy fürdésről szó sem lehetett. Egészségügyi betétért küldöm az uramat az éjjel-nappal nyitva tartó patikába. Ő mindeközben, talán véletlenül, kint hagyja az asztalon a félmillió-s számlát. Válaszul még jobban vérzek. Mi mászt tehet egy nő, ha fáj a szíve?

Szenvedésem dacára szép vagyok és karcsú. Méltóságteljes sápadtság ül ki a vonásaimra, ahogy folyik el a vérem, sápadt szépségem hatása erősödik. Hullámos, sötét hajam, nagy szomorú szemeim vonzzák a tekinteteket. Férfiak, nők, öregek és gyerekek is fürkészik az arcomat, csodálják az alakomat. Még a kutyák is hosszasan belenéznek a szemembe: ugyan mi baja lehet ennek? Férjem is bámul, szokásához híven. Ügyetlenül, *hátról, hogy ne térhessek ki*, megpuszilja mezítelen vállam a strandon. Ingerülten arrébb húzódok. De ő még egyszer megpuszil ugyanott. Viszolyogva felszisszenek. Béna a szitu. Igaza van, ha próbálkozik. Szeret, akar, elhozott nyaralni a kölykömmel. Én meg félmillióért azt se engedem, hogy a vállamat megpuszilja. Pürrhosz király fájdalmát mélyen átérezve, átfogalmazom aforizmáját: még egy ilyen nyaralást nem bírunk ki!

A kicsi boldog. Férjem és én is vele foglalkozunk, így nem kell egymással. Kutyaúszással lubickol a tengerben, férjem szemében könnyek, ő tanította meg rá. Hasfájásom miatt többször lepihenek egy-egy órára. Óvatosan néha megmártózom a habokban. Kislányom esténként, a szállodánk mellett lévő piactéren játszó zenészek változatos dallamaira ropja a márványasztalok tetején. Egész kis rajongótábora verbuválódik. Öreg hippik, bőrruhában, bekötött fejjel csápolnak hatéves lányom rock ladyket megszégyenítő táncstudományá-

ért lelkesedve. Besöpöröm utána a hat év alatt megszokottá váló díjamat: idegenek gratulálnak tüneményes gyermekemhez. De a legjobban azt szeretem, amikor egyedül le tudok menni frissen főzött reggeli kávémmal a partra. Alig vagyunk még páran, egy-egy kutyás, egy-két jó úszó a vízben. Lassan kifejleszttem a módszert, amivel túlélhető az öt nap. Csak közben elvérzek.

Nem tudom megállni, hogy ne írjak neki, pedig nem kéne. Először az indulás éjszakáján:

Én: – Nincs kedvem elindulni. (síró fej)

Ő: – Mindjárt ott a tenger! Meg mindjárt találkozunk!

Én: – Számolom a napokat. Hogy vagy?

Ő: – Megvagyok! Milyen a tenger? Élvezd ki a nyaralást!

Én: – Visszavontam egy üzenetet. Azt, hogy „egyáltalán nem élvezem, veled akarok lenni, nem vagyok a helyemen!”

Helyette ezt küldtem el, mintegy engedelmeskedve a felszólításának, hogy érezsem jól magam, és kicsit szégyenkezve, hogy nem megy:

Én: – Kilenc órát aludtam végre, elfújta a szél a fejfájást és minden bórúm! Múltkor is ez volt, meggyógyultam itt egy nap alatt. Tornázom a tengerparton, plank, és két kávé zsinórban! Szép napot neked is! A fényeket meg a hullámverés hangját feladom Neked postán.

Fotót küldtem a kilátásról. Pár óra múlva újabbat, ezzel az aláírással: lazacos szendvics avokádókrémmel reggelire. Utólag vettem csak észre, hogy a férjem térdeit is átküldtem, ahogy ül az asztalnál. Fej nélküli lovag.

Ő: – Húúúú, de szép ott! Örülök, hogy jól vagy és élvezed!

Pár óra múlva a helyi piacról újabb fotót küldtem, egy kistermelő speciális brandyket árult szép üvegekben. A pultot fotóztam le, teljes kínálatával, és átküldtem ezzel a kommenttel:

Én: – Le foglak itatni... Engem már leitattak... Addig kóstoltam... míg vásároltam!

Ő: – Megisszuk!

Pár óra múlva újabb fotót küldtem! Éttermi asztalnál naplóval, a tenger mellett. Utána egy napig nem írtam, mert úgy találtam, túl röviden válaszolgat, *mintha távolítani akarna*. Olyan érzésem támadt, hogy szenved, amiért elutaztam, és csajozással kúrálja magát... A jó öreg kutyaharapást szőrivel. *Féltékeny lettem! Ezért féltékennyé kívántam tenni.*

FB-oldalamra kipoztoltam magamról egy fekete-fehér fotót, amin a mezítelen hátam látszik, mögötte a tenger. A lányom vett le, de olyan a kép hangulata, mint egy hatvanas évekbeli olasz filmé, olyan vagyok rajta, mint Sophia Loren. Ennyivel nem értem be. Még egy képet posztoltam: három

papucs a sziklán, a tenger felett. Középuított gyerekpapucs, kétoldalt egy férfi és egy női. Szép kép. A család szimbóluma.

Megbántam később a posztokat, a sok like ellenére, vagy mert ráébredtem, hogy ütős képek. Félixet valószínűleg kiütötték. Másnap próbáltam jóvátenni bűneim, amiket nem követtem el. Már korán reggel írtam neki.

Én: – Reggelente lejárók egyedül, szinte még hajnalban egy kávéval a tengerhez. Nézem, és kitölt és meghat a földöntúli erő. Ez a kedvenc időszakom. Ma reggel tüzet kért egy öregúr, helyi lakos. Két kutyával él, mert a feleségét mással találta az ágyban, húsz éve. Nem lőtte le őket, csak majdnem. Szivart cseréltünk. Megadta a számát, hogy hívjam, ha jövök még, szivarozzunk újra a parton. Harminc-harmincötnek nézett Zdenko, néztük a galebeket meg a mavricát... jó volt. A szivarkákat gyakran kell meggyújtani, ezért nála hagytam az öngyújtómat.

Ő: – Egy cseppben a végtelen. Egy pillanatra ott voltam. Köszönöm!

Az az in flagranti kemény lehetett...

Egyébként Zdenkónak elmeséltem az in flagranti történetért cserébe, hogy szeretnék a *szerelmemmel* visszajönni ide. Most a férjemmel jöttem, és kínlódom. Azt hiszem, ekkor neveztem nevén az érzéseimet először. Fotót küldtem megint, tenger a háttérben, én kócosan, a reggeli fejemmel. Csókos smile-t válaszolt rá, pedig egy előnytelen fotót sikerült elküldenem.

Fordítva kellett volna: Félixnek elküldeni a hátam, és a közepes képet posztolni a FB-ra, vagy nem posztolni semmit! Egyébként ezt terveztem. De a kép jó volt, és a férjem készségesen megnyugtató: nincs semmi kihívó a hátadban, megoszthatod nyugodtan.

Összeszedve minden bátorságomat, délután megkérdeztem Félixet: szabid? Úgy éreztem, az életem múlik a válaszában. Ha kapott szabit, meg vagyok mentve! De félttem. Réges-rég, magától kellett volna mondania, hogy otthon lesz, amikor hazaérek! Miért hallgat? Most dolgozom a főnökömön, válaszolta.

Pedig tudtam, hogy nem stimmel a válasz, hisz szombat volt. Azt, hogy vasárnap visszautazik-e, nem most meccselik le. Igyekeztem mégis hinni neki. Áltattam magam: talán azért lebegtet, hogy mikor holnap este hazaérek, meglepetésként megjelenjen a kapumban! Ha nem ezért, akkor viszont játszmázik. Néhány óra múlva, nemes egyszerűséggel, a vihar előtti kék eget fotóztam le, és el is küldtem neki nyomban, kommentelve:

Utolsó estém itt, heverek az ágyban, naplózok, let it be, let it be, there will be the answer... ezt énekelik itt a sötéten csillogó nagy víz mellett. Érezhette, amit éreztem, mert ezt válaszolta: Megszeptentem, olyan szép és komoly.

Másnap este a konyhából írtam: Itthon! Megölt a válasz: Váltjuk egymást, én most indulok. Csütörtök este itthon!!

Először egy smile-t küldtem. De kitöröltem. Annyira összetört, hogy nem akartam mosolyt erőszakolni a FB-re. Aztán véletlenül nyomtam egy like-ot, de azt is kitöröltem. Ő a két törlést látta, és gondolt, amit akart. Három napig nem írtam neki. Ki akartam szállni. Látszott, hogy játszik velem. Ami ahhoz képest, ahogy elváltunk, borzalmas! Nem tudtam mással magyarázni a dolgot, mint azzal, hogy felszedett egy nálam szebbet, fiatalabbat, hozzávalóbbat. De hát olyan nincs!

A barátnőm közben felhívta a figyelmemet arra, hogy a meztelen háts fotóm azt a benyomást kelti a nézőben, mintha egész éjjel szeretkeztem volna, és reggel kilépnék a teraszra felfrissülni. Hát ezért biztatott a férjem, hogy posztoljam! Tudta, hogy arcul csapja majd Félixet. Mégiscsak okos fiú az én uram! Én meg buta liba vagyok.

Elvesztettem az iránytűm. Kihúzták alólam a papírvékony gyékényemet. Bizonytalanul mindenben, küldtem neki a fehér cicámról egy fotót, három nap múlva. Nem reagált, holott eddig azonnal írt, ha jelentkeztem. Ijedtemben felhívtam, mert biztatott erre, még a *régi időszámításunk alatt, amikor a királynője voltam*. Nem vette fel a telefont, másnap sem hívott vissza. Este újra hívtam. Felvette és beleszólt hirtelen, öblösen: Visszahívhatlak félóra múlva?

Tíz perc múlva, kislányom ágyában fekvé, altatás közben belém hasított, hogy nem hív vissza! Tudtam. Úgy éreztem, egy nő mellett van az ágyban, ezért nem beszélt velem.

Éjjel fél háromkor írt rám. „Most értem haza, ne haragudj! Holnap jelelek.” De nem jelelt, és az is nyilvánvaló volt, hogy nem Brüsszelből ért haza éjjel fél háromkor. Ezért kért bocsánatot. Úgy hazudik, ahogy én: nem hazudik.

Ekkor kezdődött a végletes szenvedésem. Magamat hibáztattam mindenért. Én rontottam el! Az életemet, az övét is! A nem létező házasságom miatt veszítem el életem szerelmét! Megszakadt a szívem. Dühömben és fájdalomban két nap leforgása alatt beadtam a válópert, újra. Egy évvel előbb már beadtam egyszer, így csak le kellett másolni az előző évi papírokat. De azért kellett két tanú, mellékletek, illetékbélyeg. Háromszor jártam a bíróságon másfél nap alatt. Ezt ilyen tempóban csak szintiszta dühből lehet végigcsinálni. A férjem próbált lassítani, időt húzni. Végző konklúziója: tudom, hogy az akaratoddal szemben nincs esélyem, de nem baj, majd összeházasodunk újra.

Közben írtam egy kétségbeesett e-mailt Félixnek:

„Azt az estét szeretném átélni újra, amikor jöttünk fel a Tiszáról. Ülnék újra az autódban, hallgatnánk a zenét. De átírnám a végét. Budapestre érve, nagyon szerettem volna, ha azt mondd, együnk mégis valamit a városban, majd igyunk nálad valamit... így képzelem a tökéletes estét. Hazavittél, kiszálltam, bementem. Egyedül aludtam el. Nem ez az egyetlen pillanat, amikor elmentünk egymás mellett.

Örülök, ha jól vagy, akkor is, ha ez nem hozzám köthető. A könyved visszaadom egyszer. A brandy bontatlanul a hűtőben. Talán mondanom kellett volna (ó, mennyi apró hiba egyetlen rövid hét alatt, megannyi banánhéj), de azt hittem, tudod, hogy nekünk vettem. (Egyáltalán, hűtőben kell tartani a brandyt?!)

Elválok. Hétfőn bemegyek elintézni a bíróságon, már beszéltem velük telefonon, kedvesek voltak. Ne vedd ezt felelősségnek (!), a döntésem tőled független. De segítség volt a találkozásunk, és az a finom vágy, amit ébresztettél bennem. Örök hála az impulzusért, ami belőled, kettőnkől jött, és amire szükségem volt ahhoz, hogy ezt a lépést megtegyem végre.

Öllek,
Rose”

Annyira szerettem volna őszinte lenni hozzá, mért nem sikerült? Hogy írhattam le, hogy örülök, ha mással van jól, mikor azt akarom, hogy velem legyen jól?! Mért nem azt írtam, ha már írtam neki, hogy *beléd szerettem, bocsánat, gyere vissza, nagyon várlak?*!

Hogy lett a teljes igenből teljes nem anélkül, hogy találkoztunk volna?! A virtuális térben fordult át minden, miközben nem történt semmi. Hogy képes nem válaszolni erre a suta, de mégiscsak szerelemtől csöpögő levélre?! Utolsó, kétségbeesett próbálkozásom az volt, hogy telefonon el akartam mondani neki mindent. Kértem tőle sms-ben, hogy jelezze, mikor jó neki aznap, két percet kérek. Nem válaszolt. Porig alázott a hallgatása. Beteg lettem.

Ezen a reggelen történt az is, hogy a kislányom utánam szaladt az iskolából, nem ment be az osztályba, ahogy kellett volna, kiabált kétségbeesve, hogy „mama, mama, vigyél haza!” Visszavittem kézen fogva az osztályába, folytak a könnyei. Közben az osztályfőnök és az iskolatitkár közös erővel kitéssék az épületből, mert a vírus miatt nem mehettem volna be, pláne maszk nélkül. Vitem volna haza?! Kérdezem kis híján kiabálva. Hogy hozzam vissza, ha nem jövök be?! A kicsi még jobban sír, ahogy nézi küzdelmem, fogja a kezem, rángat: mama, gyere, gyere, menjünk haza! Legszívesebben haza is vinném, de nem lehet.

Délelőtt rohantam aláírni egy barátal a keresetlevelet, történetesen a férjem munkahelyére. Illetékbélyegért a postára. A postáskisasszonnyal elnevetgélünk azon, hogy mennyiért lehet manapság válni. Ő még tizennégyezerért vált, de volt egy update-ebb vásárló a boltban, ő tudta, hogy mai árfolyamon ez harmincezer. Mondom, meghívom rá az uramat! Röhögnek, értik. Van, ami mindent megér! Őt mondatban összefoglaltam nekik az életem és a válásom történetét. Mindent értően néznek rám, melengetnek a tekintetek. Kikíváncozott belőlem, hogy nevetni tudjak azon, ami fáj. A női szolidaritás segít! Kiderül ilyenkor, hogy egyformák vagyunk a fájdalomban, az ezerféle történeteinkben. A női könny az női könny! A Talmud tudja ezt.

Tovább rohantam, hogy beérjek tizenegyig az ügyfélszolgálatra. Belehalok, ha nem adhatom ma le a papírokat! A nő, akinek beadom, az íróasztal mögött ülve azt mondja mosolyogva: mindenki most akar válni! Persze, a pandémia ráébresztette az embereket, hogy élni akarnak. Másként! Bölcselkedem futólag, elégedetten magammal, amiért beértem tíz perccel tizenegy előtt: elválok végre!

Közben egész délelőtt érzem, hogy kislányom szenved, a bőrömön érzem. Mindennek vége!

Lehajolok a cicatálért, hogy friss vizet tegyek bele, de felállni már nem tudok. Beállt az ideg a derekamba, ahogy a köznyelv helyesen mondja. Beszedtem két különböző erős gyógyszert éhgyomorra, és mint utólag kiderült, ezekkel megmérgeztem magam. Napokig rókáztam utána. Kimarták a nyelőcsövemet a gyógyszerek. Brutális fizikai és lelkiállapotban voltam. Jajongtam a fájdalomtól. Úgy éreztem, nem tudok többé felkelni az ágyból! Egy teljes hétbe telt, mire lekászálódtam az emeleti hálóból a földszintre.

Körülbelül ekkor válaszolt Félix messengeren, úgy tíz nap múlva.

„Jaj, Rose, megijedtem én ettől a felelősségtől, vagy amit annak vélek. Hogy Te nyaralsz a lányoddal és az így-vagy-úgy férjeddal, és keresitek egymást, és közben én ezt rongálom, pusztá kíváncsi játékból, még ha szenvedély szélén táncol is. Ezt nem lehet. Még a szülinap előtt...”

Pusztá kíváncsi játék, kontra, szenvedély szélén táncol. Akkor most melyik?!

Szülinapomon nem jelentkezett. Másnap, mert provokáltam (ráküldtem egy frissen készült, mezítelen fotómat, rajzos verzióban), igen. Azóta is „jel” néha. Talonban tart. Mert jó a seggem! Azért jó, mert nincs étvágyam, lefogytam.

Félix, szerény becslésem szerint, mára két-három nővel jár arrébb. Nyilván fiatalabbak, szebbek, nem válnak. Ami engem illet, szabadságharcom jegyében áthívtam egy régi szeretőmet, akit mindig is „beugrónak” tartot-

tam. Kedves fiú, szép a teste, izmos, feszes, síoktató, kellemes társaság. Hamvas lelkem útban van ugyan, de kéjsóvár testem szerencsére tudja a dolgát. Igazán jól élvezek, meglepődöm magam is ebbéli lazaságomon. Lám, az élet élni akar.

Érdekesség, hogy szeptember 8-án adtam be a keresetlevelet, és tíz nap múlva történt valami, ami miatt Félix nélkül is egész biztosan elváltam volna. Rádióinterjút hallgattam a Tilosban. Egy pszichológus beszélt, aki Hellinger-féle családállítás-terápiát csinál, de nem családtagokra, hanem szervekre állítanak. Ő fejlesztette ki a módszert, beszél a tapasztalatairól, és egy miómával példálózik. Nyaralásunk után, vérzéses tüneteim miatt (szinte teljesen megszűntek, mikor hazaértünk) nőgyógyászhoz mentem, aki megállapította, hogy egy miómának köszönhetőek a történetek, amit két éve látott már ultrahangon, de bízott benne, hogy elmúlik magától.

A rádiót hallgatva, szabályos „aha-élményben” volt részem. Összeállt bennem a kép. Azóta van miómám, amióta házas vagyok, azaz három éve. Míg a férjem velem élt, tüneteket is produkált, véreztem, fájt a hasam. Nem tudtam a miómától házas életet élni. Ahogy a férjem elköltözött, a tünetek elmúltak. De a jóindulatú daganat megmaradt, ahogy baráti kapcsolatom is, jóindulatú férjemmel. Készenlétben tartottam a miómát: a férjem időről időre próbálkozott. A tengernél jöttek vissza a tünetek.

Olyan volt ez az interjú, mintha villám hasított volna a sötét éjszakába, és a fényénél hirtelen megláttam azt, ami a szemem előtt volt végig: csináltam magamnak egy betegséget, hogy távol tartsam magamtól az uramat. Nem volt kedvem szeretkezni vele, és ezért folyamatos lelkiismeret-furda-
lást éreztem, ami amúgy életem egyik fő motívuma.

Megrázó felismerés volt. Ijedtemben kaptam a kocsikulcsot, és bementem a férjem munkahelyére. Várom kellett rá, így hát közeli kolléganőjének, Annának háttal állva, az ablakon kifelé bámulva, elmesélem egész házasságunkat. Sorolom a szürke képeket, hétköznapijaink pillanatfelvételeit, szigorúan leltározva a múltat, nem kímélve magamat, és őt sem. Keményen koppannak a szavak az ablakon, mögötte lekopaszodott fák állnak reményvesztve, alig látom őket, mert leköt az igazságos számadás, amire a félelem készítet.

Anna cserébe bevallotta, hogy a főnöke, vagyis a férjem miatt hagyja itt a céget, nem a kevés fizetés miatt. Nem bírja a hangulatot, amit maga körül teremt. Ő amolyan szivacsember, mondja magáról, aki beszívja a környezet energiáit. Belebetegszik abba, amit itt művel körülötte, akkor is, ha nem ve-

le hepciáskodik, ezért inkább elmegy. Nem tudja, hová, nem tudja, mi lesz vele, talán bolti eladónak áll építész létére. De ebből elég!

Halkan beszélgetünk, a vallomások tompított hangszínével, amikor belép a férjem. Összerezenünk, ahogy kivágja az ajtót, dúvad módjára berobban, dühöngve hadonászik valami tervrajzzal. Rám támad, kiabálva, hogy egy rendezvényszervezőtől kapta a rossz rajzokat, és régen, évekkel ezelőtt én is az voltam.

Kilépek vele a folyosóra.

– Kérem a kulcsomat!

– Nem adom!

– Azonnal ideadod!!!

Hangom, a magam számára is váratlanul, egy oktávot felugrott.

Kiderült, hogy a kocsijában van a kulcs, de a kocsit leadta szervizbe egy hétre. A lakáskulcsommal! Az otthonom kulcsa idegeneknél?! Mikor a sajátodat kivetted a kocsiból, az enyémet miért nem vetted ki, bazmeg?!

Na, ez az a mondat, amit nem mondtam ki, és nem fogok soha. Elég volt, hogy magamban megtettem. Megerősített abban, hogy beteges helyzetben élek, egy számomra lehetetlen alakkal!

Levittem a szervizbe. Remegő kézzel keresem táskámban az autókulcsot, ő háttal nekem a fő-főnökkel tárgyal, aki előbukkant a semmiből. Olyan halk lett hirtelen az én uram, ahogy meghunyászkodva a főnökével tárgyal, hogy nem hallom a hangját. Percekig nincs meg a kulcs, másik rekeszbe tettem, nem a szokott helyére. De mire végeznek egymással, már indítom hűségese kisautómat. Néma csendben autózunk át a városon, majd vissza a munkahelyére. Sűrű a levegő a kocsiban, érzem, pedig nem akarom, izgatott szívdobogását. Ha az autója ott parkol a munkahelyén, mint rendszeren, ez az egész két perc lett volna. Így negyven. Visszafelé mehetett volna taxival. Elvégre mégiscsak arról van szó, hogy a felesége elveszi tőle azonnali hattyal a lakáskulcsát!

Létem ha végleg lemerül, ki rettentí a keselyűt?

Félix. Szerelmem. Eltelt egy hónap.

Randizni kezdek másokkal. Felmentem egy társkeresőre, naponta százan írnak. A nagy számok törvénye alapján előbb-utóbb elkelek. Igaz, megműtöttek, három hétig most nem szeretkezhettek. De utána! Ahogy Ludas Matyi mondja, mikor huszonöt bot után lekászálódik a deresről:

„Én uram, a tanítást köszönöm. Ha Isten erőt ad, meg is szolgálom! De jól jegyezze meg azt az úr, írja fel a kapufélfájára, hogy háromszor veri ezt kenden Ludas Matyi vissza!”

Egyelőre azonban – a fotók tehetnek róla, amiket készítettem, látom magam előtt az arcát – éjjelenként *szenvedélyes fantáziáimban veled szeretkezem... jaj, annyiféleképpen!* Pedig egyéjszakás kaland volt.

Mielőtt elutaztam, *volt ott egy időkapu*, amin ha belépünk akkor, kézenfogva. Ha veled utazom Brüsszelbe. Vagy csak megvárom itthon, és együtt vacsorázunk. Az maga lett volna a kegyelem. Az élethosszig tartó boldogságból visszatekintve, minden hiba, amiből volt bőven, értelmet és feloldozást nyert volna, hisz ide vezetett: egymáshoz!

Rend lett volna a káoszából. Mondhattuk volna, hogy nem bánok semmit, mert ahhoz, hogy most itt legyél velem, így kellett történnie mindennek! Mint Pierre és Natasa. Vagy Juliette Binoche és Johnny Depp a *Csokoládé* végén. Vagy Félix és Rose.

Ő lett volna a feloldozás, a megváltás, ahogy neki én. De elutaztam. Az időkapu becsukódott. Folytatódnak a hétköznapiak. Vagy ő kezeli helyén? Nem történt semmi? Eggyel több csaj megy a levesbe?

Egyéjszakás kaland. Nevetséges vagyok! Azon agonizálok, hogy mi lett volna, ha. Mert ha azon a pénteken, amikor Piranban egy hotelszobában az ágyon fekvé hallgattam a dalt, amit a tengeri szél sodort felém: „When I find myself in times of trouble... in my hour of darkness... let it be...” Ha akkor veled lehettem volna...

Kisiklott a sorsom abban a szobában. Ő érezte! Azért volt annyira szomorú az alatt a délutáni szieszta alatt. Valami tudta benne, hogy baj lesz.

Szólongattam a hotelszobában félhangosan. Képtelenség, hogy nem halotta! Néha még most is mormolom a nevét magam elé, vagy elmondok neki mindent, szép sorban.

Másként vezetek azóta. Jobban! Mert láttam, ő hogyan csinálja.

Ha el tudsz engedni, elengedlek én is! Menj utadra, te hamiskártyás, te szőke cigány, te sármos gazember! Megváltozott volna mindkettőnk élete, ha nem vagy gyáva! De te eljátszottad inkább, hogy ha házas vagyok, az a baj, ha pedig nem, akkor az!

Ki viszi át, fogában tartva, a szerelmet a túlsó partra? Egyetlenem. Áldjon meg az Isten! Vale dulcis amice! Vale dulcis anima! Vale dulcis amica! *

(Folytatása következik)

* Latin: Éljd boldogul, édes barátom! Éljd boldogul, édes lelkem! Éljd boldogul, édes szerelmem!